

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi D.L.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Rzeszowie w sprawach o sygn. [...],

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 lipca 2025 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem datowanym na 26 lutego 2025 r. D.L. (dalej: „skarżący”) wniósł do Sądu Najwyższego za pośrednictwem Sądu Apelacyjnego w R. pismo zatytułowane „skarga”, wskazując w jego treści, że „chciałby (...) złożyć skargę na opieszałość w postępowaniu o sygn. akt [...] na podstawie ustawy z 17 czerwca 2004 r. zm.”. W uzasadnieniu przedmiotowego pisma skarżący wyjaśnił, że Sąd Apelacyjny w Rzeszowie w sprawach karnych jest sparaliżowany. Składając wniosek o adwokata z urzędu do tej pory nie został on rozpatrzony, choć sędziowie już dwukrotnie w jego sprawie mieli posiedzenia i zdążyli wydać już dwa postanowienia. W ocenie skarżącego opieszałość w tej sprawie naraża państwo Polskie na koszty odszkodowania, ponieważ został on skazany na podstawie prawa niezgodnego z Konstytucją RP i był to tak zwany błąd proceduralny, a jak powszechnie wiadomo wymiar sprawiedliwości nie może orzekać co do tego typu kary po raz drugi.

Skarżący podniósł końcowo, że w związku ze skazaniem go na podstawie prawa niezgodnego z Konstytucją RP, będzie on się starał o odszkodowanie i wynagrodzenie kosztów, ponieważ czym dłużej wyrok będzie obowiązywał, tym większe będą koszty Państwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość skarga powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. Stosownie do art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków.

Mając na względzie powyższe regulacje, Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że skarga spełnia wymagania formalne przewidziane w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, o ile skarżący w uzasadnieniu skargi szczegółowo określi, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy, tj. w sposób precyzyjny przedstawi konkretne działania bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 7 czerwca 2005 r., III SPP 103/05; 21 lutego 2007 r., III SPP 5/07). Bez podania powyższych okoliczności nie jest możliwa

merytoryczna ocena skargi. Poza tym Sąd Najwyższy stwierdza, że skarga powinna m.in. wskazywać okoliczności, które mają znaczenie dla strony i obrazują jej zachowania w sprawie. Brak tych elementów również wyklucza ocenę merytoryczną skargi.

W realiach przedmiotowej sprawy skarżący ograniczył się jedynie do wskazania, że istocie „chciałby (...) złożyć skargę na opieszałość w postępowania o sygn. akt [...] na podstawie ustawy z 17 czerwca 2004 r. zm.”.

Z tego powodu Sąd Najwyższy uznaje, że wniesiona skarga, ze względu na brak wskazania okoliczności uzasadniających żądanie, musi być uznana za oczywiście nie spełniającą przesłanki ujętej w art. 6 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 15 stycznia 2008 r., III SPP 46/07; 16 kwietnia 2024 r., I NSP 211/23).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość odrzuca skargę.

[r.g.]